

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับมัลแวร์ของประเทศไทยและต่างประเทศ

3.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้นำเที่ยวของประเทศไทย

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

มาตรา 40 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกัน หรือการจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพิกงเท่าที่จำเป็น หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น

การตรากฎหมายเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพตามวรรคสอง ต้องไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ หรือก้าวก่ายการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 นั้น ได้มีการระบุถึงเรื่องของการใช้เสรีภาพในการประกอบอาชีพของคน ซึ่งหากการประกอบอาชีพนั้น ๆ ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน คนทุกคนย่อมสามารถประกอบอาชีพนั้นได้ จากกรณีดังกล่าว มัลแวร์ที่คนนั้นเป็นอาชีพที่คอยให้ความรู้และนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้นย่อมเป็นอาชีพที่ทุกคนสามารถประกอบได้ หากว่าผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสถานที่ที่ตนนำเที่ยวเป็นอย่างไร เพราะหากมัลแวร์ที่คนนั้นไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริงในสถานที่ดังกล่าวก็อาจทำให้มีการเสนอข้อมูลให้นักท่องเที่ยวอย่างบิดเบือนไป ทำให้นักท่องเที่ยวมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ หรือหากว่ามัลแวร์ที่คนนั้น ไม่มีความเชี่ยวชาญในสถานที่ที่ตนนำนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชม ซึ่งแน่นอนว่านักท่องเที่ยวย่อมไม่ชำนาญทางดังกล่าว ก็อาจจะทำให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้ เนื่องจากไม่เข้าใจลักษณะวัฒนธรรมหรือภูมิประเทศของสถานที่ที่ทำการไปท่องเที่ยว ดังนั้น การที่จะมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพนั้น ก็จะต้องไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นด้วย

จึงควรเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการนำมาเที่ยว เพื่อความปลอดภัยและข้อมูลที่ไม่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ อีกด้วย

3.1.2 พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551

มาตรา 4 บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้

“ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นักท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจการศึกษาหาความรู้ การบันเทิง หรือการอื่นใด

“มัคคุเทศก์” หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว

“ผู้นำเที่ยว” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศ

“ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัดการให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พักอาหาร หรือการอื่นใด

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง หรือ นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาแล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งผู้อำนวยการแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 49 บัญญัติว่า “ผู้ใดประสงค์จะเป็นมัคคุเทศก์ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จากนายทะเบียน

การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นครั้งคราวทำนองเดียวกับมัคคุเทศก์หรือนักเรียนนักศึกษาซึ่งมีหนังสือรับรองจากสถานศึกษา”

มาตรา 50 บัญญัติว่า “ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้อง

(1) มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนดหรือได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด

(2) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

(ข) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา 46 (1) (2) (3) หรือ (4) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา 63 (1) (2) (3) หรือ (4) และยังไม่พ้นกำหนด 5 ปี นับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา 46 (5) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา 63 (5)

(จ) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์”

มาตรา 60 “มัคคุเทศก์ต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นซึ่งไม่มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนตน”

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 ของประเทศไทยนั้นกำหนดว่าผู้ที่ต้องการจะประกอบอาชีพมัคคุเทศก์นั้นจะต้องทำการขออนุญาตกับนายทะเบียน ซึ่งได้มีการกำหนดคุณสมบัติของคนที่ จะทำการขออนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เอาไว้ว่า จะต้องมียุไม่ต่ำกว่า 18 ปี ในวันยื่นคำร้อง มีสัญชาติไทย และต้องมีการสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

ในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนดหรือได้รับวุฒิปับตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด ดังนั้นหากผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ไม่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด ก็จะไม่สามารถยื่นคำร้องขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ แต่ถ้าหากมีคุณสมบัติครบตามที่กำหนดนายทะเบียนก็จะออกใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้กับคนผู้นั้น

3.1.3 พระราชบัญญัติประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้มีการแข่งขันกันในการประกอบธุรกิจทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย เพื่อให้เกิดประโยชน์กับประเทศไทยและคนในประเทศ

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“คนต่างด้าว” หมายความว่า

- (1) บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย
- (2) นิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย
- (3) นิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทย และมีลักษณะดังต่อไปนี้
 - (ก) นิติบุคคลซึ่งมีหุ้นอันเป็นทุนตั้งแต่กึ่งหนึ่งของนิติบุคคลนั้นถือโดยบุคคลตาม (1) หรือ (2) หรือนิติบุคคลซึ่งมีบุคคลตาม (1) หรือ (2) ลงทุนมีมูลค่าตั้งแต่กึ่งหนึ่งของทุนทั้งหมดในนิติบุคคลนั้น

(ข) ห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียน ซึ่งหุ้นส่วนผู้จัดการหรือผู้จัดการเป็นบุคคลตาม (1)

- (4) นิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทย ซึ่งมีหุ้นอันเป็นทุนตั้งแต่กึ่งหนึ่งของนิติบุคคลนั้นถือโดยบุคคลตาม (1) (2) หรือ (3) หรือนิติบุคคลซึ่งมีบุคคลตาม (1) (2) หรือ (3) ลงทุนมีมูลค่าตั้งแต่กึ่งหนึ่งของทุนทั้งหมดในนิติบุคคลนั้น

เพื่อประโยชน์แห่งคำนิยามนี้ให้ถือว่าหุ้นของบริษัทจำกัดที่มีใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือเป็นหุ้นของคนต่างด้าว เว้นแต่จะได้มีกฎกระทรวงกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

“ทุน” หมายความว่า ทุนจดทะเบียนของบริษัทจำกัด หรือทุนชำระแล้วของบริษัทมหาชนจำกัด หรือเงินที่ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือสมาชิกรับมาลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลนั้น

“ทุนขั้นต่ำ” หมายความว่า ทุนของคนต่างด้าวในกรณีที่คนต่างด้าวเป็นนิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทยและในกรณีที่คนต่างด้าวเป็นนิติบุคคลซึ่งไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย

หรือเป็นบุคคลธรรมดาให้หมายถึงเงินตราต่างประเทศที่คนต่างด้าวนำมาใช้เมื่อเริ่มต้นประกอบธุรกิจ
ในประเทศไทย

“ธุรกิจ” หมายความว่า การประกอบกิจการในทางเกษตรกรรม อุตสาหกรรม หัตถกรรม
พาณิชยกรรม การบริการ หรือกิจการอย่างอื่น อันเป็นการค้า

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ

“ผู้รับใบอนุญาต” หมายความว่า คนต่างด้าวที่ได้รับใบอนุญาต

“หนังสือรับรอง” หมายความว่า หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ

“ผู้รับหนังสือรับรอง” หมายความว่า คนต่างด้าวที่ได้รับหนังสือรับรอง

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนการประกอบธุรกิจ
ของคนต่างด้าว

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 8 ภายใต้งบับมาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 10 และมาตรา 12

(1) ห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจที่ไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวประกอบกิจการ
ด้วยเหตุผลพิเศษตามที่กำหนดไว้ในบัญชีหนึ่ง

(2) ห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับความปลอดภัยหรือความมั่นคงของ
ประเทศธุรกิจที่มีผลกระทบต่อศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและหัตถกรรมพื้นบ้าน หรือธุรกิจ
ที่มีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม ตามที่กำหนดไว้ในบัญชีสอง เว้นแต่จะได้รับ
อนุญาตจากรัฐมนตรี โดยการอนุมัติของคณะรัฐมนตรี

(3) ห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบธุรกิจที่คนไทยยังไม่มีความพร้อมที่จะแข่งขันในการ
ประกอบกิจการกับคนต่างด้าว ตามที่กำหนดไว้ในบัญชีสาม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี
โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

โดยปกติแล้วทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติสามารถประกอบธุรกิจในประเทศไทยได้
แต่จะมีบางอาชีพที่ยกเว้นสงวนไว้ไม่ให้ชาวต่างชาติประกอบธุรกิจดังกล่าว ซึ่งมักคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว
ก็เป็นหนึ่งในธุรกิจที่ไม่ให้คนต่างชาติเข้ามาประกอบธุรกิจดังกล่าวเนื่องจากประเทศไทยยังไม่มี
ความพร้อมในการแข่งขันในการประกอบกิจการกับคนต่างด้าว ซึ่งมักคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว
เป็นอาชีพสงวนที่ถูกบัญญัติไว้ในบัญชีสามที่อยู่ต่อท้ายจากพระราชบัญญัติประกอบธุรกิจของ
คนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ซึ่งตามบัญชีสามท้ายพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดอาชีพไว้ดังต่อไปนี้

ธุรกิจที่คนไทยยังไม่มีความพร้อมที่จะแข่งขันในการประกอบกิจการกับคนต่างด้าว

- (1) การสีข้าว และการผลิตแป้งจากข้าวและพืชไร่
- (2) การทำการประมง เฉพาะการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
- (3) การทำป่าไม้จากป่าปลูก
- (4) การผลิตไม้อัด แผ่นไม้วีเนียร์ชิปบอร์ด หรือฮาร์ดบอร์ด
- (5) การผลิตปูนขาว
- (6) การทำกิจการบริการทางบัญชี
- (7) การทำกิจการบริการทางกฎหมาย
- (8) การทำกิจการบริการทางสถาปัตยกรรม
- (9) การทำกิจการบริการทางวิศวกรรม
- (10) การก่อสร้าง ยกเว้น

(ก) การก่อสร้างสิ่งซึ่งเป็นการให้บริการพื้นฐานแก่ประชาชนด้านการสาธารณสุข โภค หรือการคมนาคมที่ต้องใช้เครื่องมือ เครื่องจักร เทคโนโลยีหรือความชำนาญในการก่อสร้างเป็นพิเศษ โดยมีทุนขั้นต่ำของคนต่างด้าวตั้งแต่ห้าร้อยล้านบาทขึ้นไป

(ข) การก่อสร้างประเภทอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

- (11) การทำกิจการนายหน้าหรือตัวแทน ยกเว้น

(ก) การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนซื้อขายหลักทรัพย์หรือการบริการที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายล่วงหน้าซึ่งสินค้าเกษตรหรือตราสารทางการเงินหรือหลักทรัพย์

(ข) การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนซื้อขายหรือจัดหาสินค้าหรือบริการที่จำเป็นต่อการผลิตหรือการให้บริการของวิสาหกิจในเครือเดียวกัน

(ค) การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนซื้อขาย จัดซื้อหรือจัดจำหน่ายหรือจัดหาตลาด ทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อการจำหน่ายซึ่งสินค้าที่ผลิตในประเทศหรือนำเข้ามาจากต่างประเทศอันมีลักษณะ เป็นการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ โดยมีทุนขั้นต่ำของคนต่างด้าวตั้งแต่หนึ่งร้อยล้านบาทขึ้นไป

(ง) การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนประเภทอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

- (12) การขายทอดตลาด ยกเว้น

(ก) การขายทอดตลาดที่มีลักษณะเป็นการประมูลซื้อขายระหว่างประเทศที่มีใช้ การประมูลซื้อขายของเก่า วัตถุโบราณ หรือศิลปวัตถุซึ่งเป็นงานศิลปกรรม หัตถกรรมหรือโบราณวัตถุของไทย หรือที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของประเทศ

(ข) การขายทอดตลาดประเภทอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(13) การค้าภายในเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรพื้นเมืองที่ยังไม่มีกฎหมายห้ามไว้ยกเว้นการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย โดยไม่มีการส่งมอบหรือรับมอบสินค้าเกษตรภายในประเทศ

(14) การค้าปลีกสินค้าทุกประเภทที่มีทุนขั้นต่ำรวมทั้งสิ้นน้อยกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท หรือที่มีทุนขั้นต่ำของแต่ละร้านค้าน้อยกว่ายี่สิบล้านบาท

(15) การค้าส่งสินค้าทุกประเภทที่มีทุนขั้นต่ำของแต่ละร้านค้าน้อยกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท

(16) การทำกิจการโฆษณา

(17) การทำกิจการโรงแรม เว้นแต่บริการจัดการโรงแรม

(18) การนำเที่ยว

(19) การขายอาหารหรือเครื่องดื่ม

(20) การทำกิจการเพาะขยายหรือปรับปรุงพันธุ์พืช

(21) การทำธุรกิจบริการอื่น ยกเว้นธุรกิจบริการที่กำหนดในกฎกระทรวง

จากบัญชีสามท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าอาชีพมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว เป็นอาชีพที่สงวนไว้ไม่ให้ชาวต่างชาติเข้ามาประกอบธุรกิจดังนั้นจึงมีแต่คนไทยเท่านั้นที่สามารถประกอบอาชีพนำเที่ยวในประเทศไทยได้

3.2 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้นำเที่ยวของต่างประเทศ

3.2.1 สาธารณรัฐสิงคโปร์

ในสาธารณรัฐสิงคโปร์ ก็ได้มีการกำหนดมาตรฐานของการเป็นมัคคุเทศก์และการนำเที่ยวว่าจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง เพื่อกำหนดให้เป็นมาตรฐาน โดยในการศึกษาฉบับนี้ ผู้เขียนจะทำการศึกษาตาม Singapore Tourism Board Act ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Singapore Tourism Board Act ได้มีการกำหนดนิยามศัพท์ไว้ในมาตรา 19A ดังต่อไปนี้

มาตรา 19A. (1) ในส่วนนี้เว้นแต่จะมีการระบุเฉพาะเจาะจง

“แนวทางการปฏิบัติ” รวมถึง มาตรฐานการปฏิบัติ

“เครื่องหมายมัคคุเทศก์ปลอม” หมายถึง

(a) เครื่องหมายมัคคุเทศก์ปลอม

(b) เครื่องหมายมัคคุเทศก์ที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

(c) เครื่องหมายมัคคุเทศก์ซึ่งใบอนุญาตหมดอายุ หรือถูกยกเลิก ถูกเพิกถอน หรือ

ถูกระงับใบอนุญาต

“บริการทัวร์” ซึ่งให้บริการแก่นักท่องเที่ยว หมายความว่ารวมถึง การบอกทาง บอกข้อมูล การพรรณนา หรือการอธิบายแก่นักท่องเที่ยว ขณะที่มีการท่องเที่ยวในสถานที่ใด ๆ หรือสถานที่ท่องเที่ยวในสาธารณรัฐสิงคโปร์

“ใบอนุญาต” และ “ใบอนุญาตนำเที่ยว” หมายถึงใบอนุญาตที่ได้รับอนุญาตหรือได้รับการต่ออายุตาม 19D (4)(a)

“ผู้ได้รับใบอนุญาต” หมายถึง บุคคลที่ได้รับใบอนุญาต หรือบุคคลที่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ตาม 19D (4)(a)

“รถโดยสารประจำทาง” หมายถึง รถประจำทางที่ให้บริการตามกำหนดเวลา โดยมีการเรียกเก็บค่าโดยสารแยกต่างหากและแตกต่างกันตามระยะทาง และเปิดให้บริการโดยมีใบอนุญาตรถโดยสารสาธารณะเพื่อใช้รถบัสเป็นรถโดยสารตามส่วนที่ 5 ของพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ข้อ 276)

“นักท่องเที่ยว” หมายถึงบุคคลที่มาเยือนสิงคโปร์เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ความสุข ธุรกิจ หรือจุดประสงค์อื่นใด แต่ไม่รวมถึง

(a) พลเมืองหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในสาธารณรัฐสิงคโปร์

(b) บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตทำงานตามมาตรา 7 ของพระราชบัญญัติการจ้างแรงงานต่างด้าว (ข้อ 91A)

(c) บุคคลที่มีบัตรประจำตัวผู้อพยพ บัตรประจำตัวนักเรียน หรือบัตรพิเศษ ซึ่งออกภายใต้ข้อ 11, 14 หรือ 15 ตามลำดับของกฎระเบียบการตรวจคนเข้าเมือง (ข้อ 133, Rg 1)

(d) บุคคลที่ถือบัตรท่องเที่ยวที่มีอายุมากกว่า 90 วัน ซึ่งออกภายใต้ข้อ 12 ของกฎระเบียบการตรวจคนเข้าเมือง หรือ

(e) บุคคลที่ได้รับบัตรอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งออกภายใต้พระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมือง (ข้อ 133) หรือข้อบังคับใด ๆ ที่ออกภายใต้พระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมือง

“มัคคุเทศก์” หมายถึง บุคคลที่ให้บริการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวโดยได้รับค่าตอบแทน

“เครื่องหมายมัคคุเทศก์” หมายถึง เครื่องหมายที่ออกให้แก่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 19F (1)

“มัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาต” หมายถึง มัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาตมัคคุเทศก์ที่ถูกต้องและไม่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา 19B (1) โดยเหตุแห่งมาตรา 19B (2) หรือตามมาตรา 25C

(2) คำจำกัดความของ “มัคคุเทศก์” คือ บุคคลจะให้บริการนำทางแก่นักท่องเที่ยว โดยได้รับค่าตอบแทน โดยบุคคลดังกล่าวจะได้รับหรือคาดว่าจะได้รับค่าตอบแทนใด ๆ สำหรับการให้บริการมัคคุเทศก์ ไม่ว่าใครจะเป็นผู้ชำระเงินหรือชำระเงินที่ใดหรือเมื่อใดก็ตาม

(3) ภายใต้คำจำกัดความของ “มัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาต” และมาตรา 19B (1) บุคคลที่ถูกระงับใบอนุญาตมัคคุเทศก์จะต้องถือว่าเป็นบุคคลที่ไม่ได้ถือใบอนุญาตมัคคุเทศก์ที่ต้องในช่วงเวลาที่ถูกระงับดังกล่าว

ใบอนุญาตที่จำเป็นในการทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์

มาตรา 19B

(1) ภายใต้อนุมาตรา (2) บุคคลใด ๆ ไม่สามารถ

(a) ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ หรือ

(b) เสนอให้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์หรือโฆษณาในลักษณะใด ๆ ที่เชื่อว่าบุคคลนั้นทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ โดยที่บุคคลนั้นยินดีหรือเต็มใจให้กระทำการดังกล่าว

เว้นแต่เขาจะมีใบอนุญาตมัคคุเทศก์ที่ต้อง

(2) ข้อห้ามในอนุมาตรา (1) ไม่นำไปบังคับใช้กับ

(a) เจ้าของหรือผู้จัดการในสถานที่หรือจุดท่องเที่ยวที่ตน ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำนักท่องเที่ยว ณ สถานที่หรือ ณ จุดนั้น หรือ

(b) บุคคลใด ๆ ที่ทำงานหรือมีส่วนร่วมหรือถูกจ้างโดยเจ้าของหรือผู้จัดการในสถานที่หรือจุดท่องเที่ยว เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำนักท่องเที่ยว ณ สถานที่หรือ ณ จุดนั้น

(3) ผู้ใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) จะมีความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์ และในกรณีของการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือครั้งที่ต่อ ๆ ไปให้ปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์

(4) บุคคลใด ๆ ว่าจ้าง มีส่วนร่วมหรือใช้บริการมัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาต ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม โดย

(a) บุคคลนั้น รู้หรือควรรู้ว่าเป็นมัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาต หรือ

(b) ประมาท ไม่ใส่ใจว่าเป็นมัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาตหรือไม่

จะมีความผิด และต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์และในกรณีของความผิดครั้งที่สองหรือครั้งที่ต่อ ๆ ไปปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์

(5) ผู้ใดสนับสนุนการกระทำความผิดตามอนุมาตรา (3) หรือ (4) จะมีความผิด และต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น

ตาม Singapore Tourism Board Act มาตรา 19B ได้กำหนดไว้ถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะมีใบอนุญาตเป็นผู้นำเที่ยวไว้ โดยกำหนดว่าผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวจะต้องมีใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์เท่านั้น แต่ถึงแม้จะมีข้อกำหนดดังกล่าวก็ยังมีข้อยกเว้นคือกฎเกณฑ์ดังกล่าวจะไม่ใช้บังคับกับผู้ที่เป็นเจ้าของสถานที่ที่เป็นจุดท่องเที่ยวที่ตนจะแนะนำสถานที่ที่ตนเองเป็นเจ้าของอยู่ และบุคคลที่เป็นลูกจ้างของเจ้าของสถานที่ดังกล่าวหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานที่ดังกล่าว

ซึ่งทำหน้าที่ในการให้คำแนะนำนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ ซึ่งผู้ใดฝ่าฝืนกระทำการดังกล่าว จะต้องถูกปรับเป็นเงินไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ และหากยังกระทำความผิดดังกล่าวซ้ำ จะโดนปรับเป็นเงินไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ และบุคคลใดไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม มีส่วนรู้เห็นหรือมีการใช้บริการจากผู้ที่ไม่ได้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งหมายถึงผู้ไม่รู้หรือสมควรรู้ว่ามัคคุเทศก์ไม่มีใบอนุญาตหรือโดยประมาทไม่ตรวจสอบให้คว้ามัคคุเทศก์ไม่มีใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ และในกรณีที่มีความผิดครั้งที่สองหรือครั้งต่อไป จะต้องเสียค่าปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ อีกทั้งผู้ใดสนับสนุนให้เกิดการกระทำความผิดดังกล่าว ก็จะต้องรับโทษเช่นกัน

ข้อสันนิษฐานของการให้บริการท่องเที่ยวที่ได้รับค่าตอบแทน

มาตรา 19C

บุคคลที่ให้บริการมัคคุเทศก์แก่นักท่องเที่ยว 8 คนขึ้นไปจะถูกสันนิษฐานว่า ได้ให้บริการมัคคุเทศก์โดยได้รับค่าตอบแทน ซึ่งค่าตอบแทนดังกล่าวจะได้รับในเวลาหรือภายในเวลาอันสมควร ก่อนหรือหลังการให้บริการมัคคุเทศก์ก็ได้ โดยนักท่องเที่ยวและบุคคลที่ให้บริการนั้นอาจใช้เคยใช้หรือจะใช้ยานยนต์หรือการขนส่งอื่นใดแล้วแต่กรณีเพื่อการท่องเที่ยว (นอกเหนือจากรถโดยสาร) เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่ามิได้เป็นไปตามข้อสันนิษฐาน

การขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

มาตรา 19D

- (1) บุคคลใด ๆ ที่ต้องการขอหรือต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จะต้อง
 - (a) ยื่นแบบฟอร์มคำขอใบอนุญาตและเอกสารอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยยื่นต่อคณะกรรมการ และ
 - (b) ในกรณีการขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นต่อคณะกรรมการก่อนใบอนุญาตจะหมดอายุ
- (2) ในการพิจารณาคำขอใบอนุญาตตามอนุมาตรา (1) คณะกรรมการอาจกำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์หรือตามที่กำหนด โดยคณะกรรมการจะประกาศคุณสมบัติดังกล่าวบนเว็บไซต์
- (3) ในการพิจารณาตามอนุมาตรา (2) คณะกรรมการอาจเป็นผู้ดำเนินการเองหรือดำเนินการร่วมกับบุคคลอื่น เพื่อทดสอบความชำนาญ เพื่อฝึกรอบรม หรือเพื่อฝึกรอบรมเฉพาะด้านตามที่เห็นสมควร
- (4) เมื่อพิจารณาคำขอใบอนุญาตตามอนุมาตรา (1) คณะกรรมการอาจ

(a) อนุญาตหรืออนุมัติต่ออายุใบอนุญาต (แล้วแต่กรณี) ตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด หรือ

(b) ปฏิเสธคำขอใบอนุญาต

(5) ก่อนคณะกรรมการปฏิเสธคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้คณะกรรมการแจ้งผลการพิจารณาแก่ผู้ยื่นคำขอ เพื่อให้ผู้ยื่นคำขอทราบผลการพิจารณาเป็นลายลักษณ์อักษรและเปิดโอกาสให้ผู้ยื่นคำขอส่งคำชี้แจงภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนดในหนังสือแจ้งผลว่าเหตุใดคณะกรรมการจึงควรอนุมัติการต่อใบอนุญาต

ตาม Singapore Tourism Board Act มาตรา 19D ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการต่อใบอนุญาตการเป็นมัคคุเทศก์และการขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไปใหม่เอาไว้ว่าจะต้องยื่นต่อคณะกรรมการและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งตามมาตรา 19E ระบุว่าคณะกรรมการอาจเปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนเงื่อนไขใด ๆ ของใบอนุญาตหรือกำหนดเงื่อนไขใหม่ได้ตลอดเวลา โดยเงื่อนไขของใบอนุญาตอาจรวมถึงการมอบหมายให้ผู้รับใบอนุญาตแสดงถึงคุณสมบัติความชำนาญประสบการณ์หรือคุณลักษณะอื่นใดของผู้รับใบอนุญาตในฐานะมัคคุเทศก์ หรือมีการกำหนดหรือ จำกัด ประเภทของบริการนำทางที่ผู้รับใบอนุญาตได้รับอนุญาต และมีการกำหนดว่าในขณะที่มัคคุเทศก์ปฏิบัติหน้าที่จะต้องใส่ตราให้เห็นได้ชัดว่ากำลังปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์

ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

มาตรา 19E

(1) ใบอนุญาตที่ได้การอนุมัติหรือต่ออายุตามมาตรา 19D (4) (a) จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

(2) คณะกรรมการอาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกเงื่อนไขของใบอนุญาตหรือกำหนดเงื่อนไขใหม่ได้ตลอดเวลา

(3) เงื่อนไขของใบอนุญาต หมายความว่ารวมถึงการกำหนดลักษณะหรือการจัดประเภทของผู้รับใบอนุญาตตามที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร เพื่อ

(a) จัดประเภท คุณสมบัติ ความสามารถ ประสบการณ์ หรือคุณลักษณะอื่น ๆ ของผู้รับใบอนุญาต หรือ

(b) กำหนดหรือจำกัดประเภทของบริการที่ผู้รับใบอนุญาตสามารถกระทำได้

(4) ในการกำหนดลักษณะหรือการจัดประเภทของผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 19E นี้ ในเวลาดังต่อไปนี้

(a) ในขณะที่ต่ออายุใบอนุญาต หรือ

(b) เมื่อใดก็ได้ในช่วงระยะเวลาของใบอนุญาต

หากการกำหนดลักษณะหรือจัดประเภทดังกล่าวทำให้ผู้รับใบอนุญาตเสียเปรียบ คณะกรรมการต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้รับใบอนุญาตทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และเปิดโอกาสให้ผู้รับใบอนุญาตสงคำโต้แย้งภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการระบุไว้ในหนังสือดังกล่าวว่าเหตุใดจึงไม่ควรเปลี่ยนแปลงลักษณะหรือประเภทของผู้รับใบอนุญาต

(5) ตามอนุมาตรา (4) ผู้รับใบอนุญาตให้หมายความรวมถึงผู้ที่ขอต่ออายุใบอนุญาต

มาตราดังกล่าวเป็นเหมือนการระบุว่าเงื่อนไขในใบอนุญาตต้องเป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนดเท่านั้น และเป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้ที่ขออนุญาตว่า หากมีข้อใดที่เป็นข้อกำหนดที่ทำให้เกิดการเสียเปรียบขึ้น ก็เปิดโอกาสให้กับผู้ขอรับใบอนุญาตสามารถสงคำโต้แย้งไปยังหน่วยงานเพื่อเสนอให้แก้ไขให้ไม่เกิดการเสียเปรียบขึ้นได้

เครื่องหมายมัลกุเทศก์

มาตรา 19F

(1) เมื่อได้รับอนุญาตหรือได้รับอนุมัติให้ต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรา 19D (4) (a) คณะกรรมการจะออกเครื่องหมายมัลกุเทศก์ให้แก่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเพื่อแสดงว่าตนเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตอย่างถูกต้อง

(2) ผู้รับใบอนุญาตต้อง

(a) ติดเครื่องหมายมัลกุเทศก์บนร่างกายตลอดเวลาขณะทำหน้าที่เป็นมัลกุเทศก์ โดยต้องติดไว้ในที่ที่สามารถเห็นเครื่องหมายได้ชัดเจน และ

(b) แสดงเครื่องหมายมัลกุเทศก์ เมื่อคณะกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบร้องขอ

(3) บุคคลที่ได้รับเครื่องหมายมัลกุเทศก์ซึ่งออกโดยคณะกรรมการตามมาตรา นี้ จะต้องมอบเครื่องหมายของตนต่อคณะกรรมการทันทีเมื่อ

(a) คณะกรรมการสั่งให้ให้ดำเนินการดังกล่าว เพื่อเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายตามที่ คณะกรรมการเห็นสมควร

(b) ใบอนุญาตมัลกุเทศก์ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายมัลกุเทศก์ หหมดอายุ ถูกยกเลิก ถูกเพิกถอนหรือถูกระงับ หรือ

(c) ยุติการเป็นมัลกุเทศก์ ยุติการประกอบธุรกิจมัลกุเทศก์ หรือยุติการให้บริการ เป็นมัลกุเทศก์ แม้ว่าบุคคลนั้นจะมีใบอนุญาตมัลกุเทศก์ที่ถูกต้องก็ตาม

(4) บุคคลใดที่ไม่ปฏิบัติตามอนุมาตรา (3) จะมีความผิด และจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์และในกรณีที่มีความผิดต่อเนื่องให้ปรับอีกไม่เกิน 100 ดอลลาร์ต่อวัน ในระหว่างที่การกระทำความผิดยังคงดำเนินต่อไปทั้งหมดหรือบางส่วนหลังจากถูกตัดสินลงโทษ

(5) บุคคลที่ได้รับเครื่องหมายมัลกุเทศก์ตามมาตรา ๕ ซึ่งได้กระทำการดังต่อไปนี้ -

(a) ให้หรือยินยอมให้เครื่องหมายมัลกุเทศก์ของตนตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น และ

(b) รู้ ครอบรู้ หรือกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้บุคคลอื่นใช้หรือจะใช้เครื่องหมายมัลกุเทศก์เพื่อแสดงตัวตนหรือเพื่อทำหน้าที่เป็นมัลกุเทศก์

บุคคลดังกล่าวมีความผิดและจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์

(6) บุคคลใดที่

(a) เปลี่ยนแปลงเครื่องหมายมัลกุเทศก์โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย หรือปลอมเครื่องหมายมัลกุเทศก์

(b) ขายเครื่องหมายมัลกุเทศก์หรือขายเครื่องหมายมัลกุเทศก์ปลอม หรือ

(c) ในการตรวจสอบหรือในการทำหน้าที่เป็นมัลกุเทศก์ ใช้หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งเครื่องหมายมัลกุเทศก์ที่คณะกรรมการไม่ได้ออกให้แก่บุคคลนั้นหรือ ใช้หรือมีไว้ในครอบครองเครื่องหมายมัลกุเทศก์ปลอม

บุคคลดังกล่าวมีความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์

(7) เครื่องหมายมัลกุเทศก์ตามอนุมาตรา (5) หมายความว่ารวมถึงเครื่องหมายมัลกุเทศก์ที่ใบอนุญาตหมดอายุ ถูกยกเลิก ถูกเพิกถอน หรือถูกระงับ

มาตราดังกล่าวเป็นการกำหนดว่าผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เป็นมัลกุเทศก์จะต้องคิดเครื่องหมายสัญลักษณ์ที่ได้รับตลอดเวลาการปฏิบัติหน้าที่และต้องทำตามคำสั่งของคณะกรรมการอย่างเคร่งครัด อีกทั้งต้องไม่นำเครื่องหมายมัลกุเทศก์ที่ตนได้รับ ไปใช้ในการที่ต้องห้ามตามที่กำหนด

การระงับ การเพิกถอน หรือการยกเลิกใบอนุญาต

มาตรา 19I

(1) คณะกรรมการอาจระงับใบอนุญาตเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือนหรือนานกว่านั้นตามที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือเพิกถอนใบอนุญาต หากผู้รับอนุญาตกระทำการดังต่อไปนี้

(a) แจ่งหรือเป็นเหตุที่ทำให้แจ่งข้อมูลเท็จหรือข้อมูลที่ทำให้เข้าใจผิด (รวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการขอใบอนุญาตหรือต่ออายุใบอนุญาต) ต่อคณะกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ

(b) ปฏิเสธหรือไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดตามมาตรา 19H (1) ของคณะกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ โดยไม่มีเหตุอันควร

(c) ผ่าฝืนบทบัญญัติใด ๆ ของพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบังคับใด ๆ ที่ตราขึ้นภายใต้พระราชบัญญัตินี้

(d) ผ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ ในใบอนุญาต

(e) ได้กระทำความผิดกฎหมายซึ่งมีโทษจำคุกเกินหนึ่งเดือน
 (f) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติที่เหมาะสมตามความเห็นของคณะกรรมการ หรือ
 (g) ไม่มีความสามารถ เจ็บป่วย ทูพพลภาพหรือมีเหตุอื่นใดที่ทำให้ไม่สามารถ
 ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์

(2) ตามอนุมาตรา (3) ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาต

(a) ปฏิเสธหรือไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดตามมาตรา 19H (1) ของคณะกรรมการ
 หรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ โดยไม่มีเหตุอันควร

(b) ผ่าฝืนบทบัญญัติใด ๆ ของพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบังคับใด ๆ ที่ตราขึ้นภายใต้
 พระราชบัญญัตินี้

(c) ผ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ ในใบอนุญาต

คณะกรรมการอาจกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตจ่ายค่าปรับไม่เกิน \$ 1,000 ต่อจำนวนวัน
 ที่คณะกรรมการกำหนด แทนการระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา (1) (b) (c) หรือ (d)
 แล้วแต่กรณี

(3) อนุมาตรา (2) จะไม่นำมาใช้กับการกระทำที่กำหนดให้เป็นความผิดตาม
 พระราชบัญญัตินี้หรือข้อบังคับใด ๆ ที่ทำขึ้นภายใต้พระราชบัญญัตินี้

(4) ก่อนที่คณะกรรมการจะระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา (1) หรือ
 กำหนดโทษปรับตามมาตรา (2) คณะกรรมการต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ
 เป็นลายลักษณ์อักษร และเปิดโอกาสให้ผู้รับใบอนุญาตส่งคำชี้แจงภายใน ระยะเวลาตามที่
 คณะกรรมการกำหนดไว้ในหนังสือดังกล่าวว่าเหตุใดจึงไม่ควรระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตหรือ
 เหตุใดจึงไม่ควรลงโทษปรับ

(5) คำวินิจฉัยของคณะกรรมการเกี่ยวกับการระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตหรือ
 การลงโทษปรับตามมาตรานี้จะไม่มีผลจนกว่า

(a) สิ้นระยะเวลาตามมาตรา 19J เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตอุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อรัฐมนตรี
 หรือ

(b) รัฐมนตรีหรือผู้ที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา 19J มีคำตัดสินหรือปฏิเสธคำอุทธรณ์
 แล้วแต่ว่าเหตุการณ์ใดจะมาถึง

(6) คณะกรรมการอาจยกเลิกใบอนุญาตตามคำขอของผู้รับใบอนุญาต

มาตราดังกล่าวเป็นการระบุถึงว่าคณะกรรมการมีอำนาจที่จะระงับใบอนุญาตของผู้ที่ถือ
 ใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์ได้ หากว่าผู้นั้นไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ถูกกำหนดไว้

3.2.2 สาธารณรัฐเกาหลี

สาธารณรัฐเกาหลี เป็นหนึ่งในประเทศที่หลาย ๆ คนต่างพากันให้ความสนใจในการไปท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะคนไทย ต่างให้ความสนใจที่จะไปเที่ยว ซึ่งการไปเที่ยวเกาหลีนั้นก็ยังมีทั้งที่คนไปกันเองแบบ Backpacker และแบบไปกับบริษัททัวร์ ซึ่งในปัจจุบัน มีบริษัททัวร์ให้บริการมากมายหลายที่ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่เราต้องให้ความสำคัญกับการเลือกผู้นำเที่ยวที่จะพาเราไปเที่ยวในที่ต่าง ๆ เพื่อที่จะได้เข้าถึงสถานที่นั้นจริง ๆ และารู้และเข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับเกาหลีได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งกฎหมายของเกาหลีได้กำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ใน Tourism Promotion Act ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

ใน Tourism Promotion Act ของประเทศเกาหลีได้นั้น มาตรา 2 ได้ให้นิยามศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวไว้ดังต่อไปนี้

1. “ธุรกิจการท่องเที่ยว” หมายถึง ธุรกิจที่ให้บริการด้านการเดินทาง ที่พัก มื้ออาหาร กีฬา ความบันเทิง นันทนาการ หรือบริการอื่น ๆ
2. “ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว” หมายถึง บุคคลที่ทำการลงทะเบียนขออนุญาต หรือได้รับการอนุญาตหรือได้ยื่นเรื่องเพื่อขอดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว
3. “แพคเกจทัวร์” หมายถึง การท่องเที่ยวที่บุคคลที่ดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวจัดทำโปรแกรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางไปต่างประเทศ รวมถึงจุดหมายปลายทาง และกำหนดการเดินทาง รายละเอียดและค่าธรรมเนียมการเดินทาง ที่พักและบริการอื่น ๆ ที่มอบให้แก่ นักท่องเที่ยว และดำเนินโครงการดังกล่าวโดยให้นักท่องเที่ยวที่สนใจเข้าร่วมการท่องเที่ยวดังกล่าว
4. “สมาชิก” หมายถึง บุคคลที่ทำข้อตกลงกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว (รวมถึงบุคคลใด ๆ ที่ได้รับอนุมัติแผนธุรกิจภายใต้มาตรา 15 (1) และ (2)) เพื่อใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวใด ๆ ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดได้มากกว่าผู้ใช้ทั่วไปที่ไม่ได้ลงทะเบียนเป็นสมาชิก
5. “เจ้าของร่วม” หมายถึง บุคคลที่ซื้อส่วนหนึ่งของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว รวมถึงผู้ที่ได้รับอนุมัติแผนธุรกิจ ภายใต้มาตรา 14 (1) และ (2) ในรูปแบบของการเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียวหรือร่วมกัน
6. “สถานที่ท่องเที่ยว” หมายถึง สถานที่ซึ่งมีทรัพยากรธรรมชาติหรือวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวและจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานเพื่อความสะดวกของนักท่องเที่ยว ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

7. “ศูนย์การท่องเที่ยว” หมายถึง พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นฐานสำหรับการท่องเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายหรือต้องได้รับการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวและการพักผ่อนที่หลากหลายของนักท่องเที่ยว

8. “ผู้พัฒนาเอกชน” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการค้าหรือกฎหมายแพ่งที่มีความประสงค์จะพัฒนาศูนย์การท่องเที่ยว

9. “แผนพัฒนา” หมายถึง แผนสำหรับการพัฒนาและการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยวที่จำเป็นในการใช้ประโยชน์จากสถานที่ท่องเที่ยวหรือศูนย์การท่องเที่ยวให้ดีขึ้น

10. “สิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุน” หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกที่ติดตั้งทั้งภายในและภายนอกสถานที่ท่องเที่ยวหรือศูนย์การท่องเที่ยวที่อาจจำเป็นสำหรับการดำเนินการบำรุงรักษาและการใช้งานของสถานที่ท่องเที่ยวหรือศูนย์การท่องเที่ยว

11. “เขตการท่องเที่ยวพิเศษ” หมายถึง พื้นที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ว่าเป็นสถานที่ที่ได้รับการยกเว้นหรือผ่อนคลายจากกฎเกณฑ์ใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวและต้องมุ่งความพยายามในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยว เช่น บริการต่าง ๆ ระบบสารสนเทศการประชาสัมพันธ์และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ตามมาตรา 3 ของ Tourism Promotion Act ได้แบ่งประเภทของการท่องเที่ยวเอาไว้ โดยธุรกิจการท่องเที่ยวจะถูกแบ่งออกเป็นประเภทดังต่อไปนี้

1. ธุรกิจการท่องเที่ยว คือ ธุรกิจที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนสำหรับนักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบการด้านการขนส่ง ที่พักหรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ที่จำเป็นในการท่องเที่ยวเพื่อให้บริการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การเซ็นสัญญาหรือ ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางและความสะดวกสบายอื่น ๆ สำหรับการเดินทางที่มีให้กับนักท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวก

2. ธุรกิจการท่องเที่ยวที่พักอาศัย ได้แก่ ธุรกิจใด ๆ ต่อไปนี้

2.1 ธุรกิจโรงแรม คือ ธุรกิจที่อำนวยความสะดวกในการเดินทางสำหรับนักท่องเที่ยวในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับที่พักหรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับมื้ออาหาร กีฬา นันทนาการ พักผ่อน การแสดงหรือโปรแกรมการฝึกอบรมต่าง ๆ

2.2 ธุรกิจคอนโดมิเนียม คือ ธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานที่เหมาะสมสำหรับที่พักและการปรุงอาหารสำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อให้สมาชิกผู้ที่เป็นเจ้าของร่วม

หรือ นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าพักหรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับมืออาหกร กีฬานันทนาการ การพักผ่อนหย่อนใจ การแสดงต่าง ๆ หรือ โปรแกรมการฝึกอบรม เป็นต้น

3. ธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ธุรกิจใด ๆ ต่อไปนี้

3.1 ธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมสำหรับการรับประทานอาหาร กีฬานันทนาการ การพักผ่อน กิจกรรมทางวัฒนธรรมหรือศิลปะ กิจกรรมสันทนาการ สำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

3.2 ธุรกิจที่ดำเนินธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกสองประเภทหรือมากกว่านั้น ตามที่กำหนดพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว

4. ธุรกิจการประชุมระหว่างประเทศ คือ ธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานจัดการประชุมระหว่างประเทศ รวมถึงการสัมมนาฟอรัมและนิทรรศการ

5. ธุรกิจคาสิโน คือ ธุรกิจที่ดำเนินธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกพิเศษซึ่งผู้เล่นบางคนได้ทำกำไร ในขณะที่ผู้เล่นอื่นรักษาผลขาดทุนเนื่องจากความน่าจะเป็น โดยเล่นกับอุปกรณ์เฉพาะ เช่น ลูกเต๋า การ์ด และเครื่องเล่นสล็อต เป็นต้น

6. ธุรกิจสวนสนุก คือ ธุรกิจดำเนินงานเกี่ยวกับเครื่องจักรที่ติดตั้งเพื่อความบันเทิงหรือเกมให้นักท่องเที่ยวเล่น รวมถึงธุรกิจที่ดำเนินงานสิ่งอำนวยความสะดวกหรือเครื่องจักรที่ติดตั้งเพื่อความบันเทิงหรือเกมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวหรือเพื่อการโฆษณา

7. ธุรกิจสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว คือ ธุรกิจที่ดำเนินโครงการหรือดำเนินงานสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ที่ถือว่าสามารถมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ยกเว้นธุรกิจการท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 1 ถึง 6

บุคคลต่อไปนี้จะไม่สามารถลงทะเบียนจัดตั้งธุรกิจการท่องเที่ยว และหลักเกณฑ์ดังกล่าวจะถูกนำไปใช้กับนิติบุคคลด้วยหากผู้บริหารคนใดคนหนึ่งของนิติบุคคลนั้นตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 1) เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- 2) บุคคลที่ล้มละลายและยังไม่ได้รับการคืนสถานะ
- 3) บุคคลที่ยังไม่พ้นสองปีนับตั้งแต่การเพิกถอนหรือการอนุมัติแผนธุรกิจถูกเพิกถอนหรือยกเลิกตามพระราชบัญญัตินี้หรือสถานประกอบการถูกปิดตัวลงตามมาตรา 36 (1)
- 4) บุคคลที่ในกรณีที่ยังไม่พ้นสองปีนับตั้งแต่ถูกจำคุก

แต่หากการลงทะเบียนสมบูรณ์แล้ว ก็สามารถถูกเพิกถอนการลงทะเบียนหรืออนุมัติแผนธุรกิจหรือปิดกิจการโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่ใช้บังคับในกรณีที่นิติบุคคลได้แต่งตั้งผู้บริหารชุดใหม่ภายในสามเดือนเพื่อทดแทนผู้บริหารที่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดที่ห้ามจดทะเบียน

ข้อกำหนดตามมาตรา 13 ของ Tourism Promotion Act นั้นกำหนดว่า ตัวแทนการท่องเที่ยวทุกคนจะจ้างบุคคลที่มีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดที่กำหนดโดยกฎหมายกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยวในฐานะผู้นำเที่ยว เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งเมื่อทำสัญญากับนักท่องเที่ยวแล้วจะต้องให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดโดยคำสั่งของกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว และจะต้องส่งสัญญาการเดินทาง รวมถึงรายละเอียดการเดินทางและข้อกำหนดและเงื่อนไขของสัญญา ซึ่งมีการเขียนรายละเอียดบริการ นักท่องเที่ยว อีกทั้งเมื่อบริษัทผู้นำเที่ยวมีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงรายละเอียดการเดินทาง รวมถึงแผนการเดินทาง จะต้องได้รับความยินยอมล่วงหน้าจากนักท่องเที่ยวตามที่กำหนด

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะต้องจ้างงานบุคคลที่มีคุณสมบัติเป็นพนักงานนำเที่ยว โดยมีเงื่อนไขว่าหน่วยงานการท่องเที่ยวที่มีไว้สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมักจะต้องมีคุณสมบัติในการนำเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ นั้น ๆ และสามารถแปลภาษาให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้เข้าใจถึงสถานที่ที่ตนนำเที่ยวได้ โดยผู้ที่ต้องการทำงานดังกล่าว จะต้องผ่านการตรวจสอบคุณสมบัติที่ดำเนินการโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยวตามที่กำหนดโดยกฎหมายกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว จากนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยวจะออกใบรับรองคุณสมบัติสำหรับพนักงานนำเที่ยวให้กับบุคคลที่ได้มีการลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่นำเที่ยวทุกคนจะได้รับการฝึกอบรม โดยผู้ประกอบการการท่องเที่ยวทุกคนต้องให้ความร่วมมือตามที่กำหนดโดยกฎหมายกระทรวงวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว เพื่อให้มั่นใจว่าผู้นำเที่ยวของตนสามารถรับการฝึกอบรมได้ และมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องสามารถนำไปใช้กับนักท่องเที่ยวที่ตนจะต้องทำการนำเที่ยวได้อย่างสมบูรณ์

3.2.3 สหราชอาณาจักร

สำหรับสหราชอาณาจักรนั้นไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างตายตัวในเรื่องมัคคุเทศก์ แต่มีการกำหนดเรื่องหลักสัญญาเป็นสำคัญ ซึ่งกำหนดไว้ใน Council Directive on package travel, package holidays and package tours ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ใน Council Directive on package travel, package holidays and package tours ได้มีการให้นิยามศัพท์ไว้ดังต่อไปนี้

1) “แพคเกจ” หมายถึง การรวมกันไม่น้อยกว่าสองรายการต่อไปนี้เพื่อขายหรือเสนอขาย ในราคารวมและเมื่อบริการครอบคลุมระยะเวลามากกว่าสี่สิบสี่ชั่วโมงหรือรวมที่พักค้างคืน

- (1) การขนส่ง
- (2) ที่พัก
- (3) บริการท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ไม่ขึ้นอยู่กับขนส่งหรือที่พัก

2) “ผู้จัดงาน” หมายถึง บุคคลที่จัดระเบียบแพคเกจและขายหรือเสนอให้ขายเป็นครั้งคราว ไม่ว่าจะโดยตรงหรือผ่านผู้ค้าปลีก

- 3) “ผู้ค้าปลีก” หมายถึง บุคคลที่ขายหรือเสนอขายแพคเกจของผู้จัดงาน
- 4) “ผู้บริโภคร” หมายถึง บุคคลที่ตกลงที่จะซื้อแพคเกจ
- 5) “สัญญา” หมายถึง ข้อตกลงที่เชื่อมโยงผู้บริโภครกับผู้จัดงานหรือผู้ค้าปลีก

ในการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับแพคเกจให้กับผู้บริโภคร รายละเอียดต่าง ๆ ราคาของแพคเกจและเงื่อนไขอื่น ๆ ที่จะใช้กับสัญญาจะต้องไม่มีข้อมูลส่วนใดที่ทำให้ผู้บริโภครเข้าใจผิด หรืออาจจะกล่าวได้ว่าต้องกำหนดรายละเอียดในแพคเกจให้มีความชัดเจน ไม่มีความน่าสงสัยหรือ ข้อความใดที่อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิด ซึ่งจะต้องมีข้อมูลดังต่อไปนี้จึงจะถือว่ารายละเอียด มีความชัดเจน

- 1) ปลายทางและวิธีการลักษณะและประเภทของการขนส่งที่ใช้
- 2) ประเภทของที่พักสถานที่ประเภทหรือระดับของความสะดวกสบายและคุณสมบัติ หลักการการจำแนกประเภทนักท่องเที่ยวได้ถูกของประเศสมาชิกที่เกี่ยวข้อง
- 3) แผนอาหาร
- 4) แผนการเดินทาง
- 5) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อกำหนดหนังสือเดินทางและวีซ่าสำหรับคนชาติของรัฐสมาชิก หรือรัฐที่เกี่ยวข้องและพิธีการด้านสุขภาพที่จำเป็นสำหรับการเดินทางและการเข้าพัก
- 6) จำนวนเงินหรืออัตราร้อยละของราคาที่จะต้องชำระในบัญชีและตารางเวลาสำหรับการชำระยอดคงเหลือ
- 7) จำเป็นต้องมีจำนวนขั้นต่ำของผู้คนสำหรับแพคเกจ

มีข้อกำหนดว่าประเศสมาชิกจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อให้มั่นใจว่า บริษัทนำเที่ยวจะมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภครในการปฏิบัติตามข้อผูกพันที่เกิดขึ้นจากสัญญา โดยไม่คำนึงว่าจะปฏิบัติตามข้อผูกพันนั้นหรือไม่

จึงสามารถสรุปได้ว่า ถึงแม้ประเศอังกฤษไม่ได้มีการกำหนดอย่างตายตัวเกี่ยวกับ คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นผู้นำเที่ยว แต่ได้มีการกำหนดในเรื่องหลักสัญญาเอาไว้ว่าผู้ที่ขายแพคเกจ

การท่องเที่ยวมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์อย่างไรบ้าง และหากไม่ปฏิบัติตามก็จะกลายเป็นฝ่ายที่ผิดสัญญา ดังนั้น จึงเหมือนเป็นข้อบังคับไปในตัวว่าผู้ที่ทำการขายแพคเกจจะต้องปฏิบัติอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดใด ๆ ขึ้น ซึ่งในการท่องเที่ยวที่นั่นมักคุเทศก์ถือว่าเป็นหนึ่งในสาระสำคัญของการท่องเที่ยว เพราะมีหน้าที่นำทางให้กับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งไม่ใช่คนในท้องถิ่น ดังนั้นผู้ที่สามารถมาเป็นผู้นำเที่ยวได้ก็จะต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสม และมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ เป็นอย่างมาก ซึ่งมากพอที่จะสามารถนำนักท่องเที่ยวได้ และสามารถสื่อสารให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าใจได้

3.2.4 สาธารณรัฐไต้หวัน

ในสาธารณรัฐไต้หวันนั้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่นั่น มี Act for the Development of Tourism โดยเป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิม ส่งเสริมการอนุรักษ์ระบบนิเวศธรรมชาติ ตระหนักถึงการจัดการอย่างยั่งยืนของลักษณะทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของสาธารณรัฐไต้หวัน สร้างมิตรภาพระหว่างประเทศ เสริมสร้างสุขภาพร่างกายและจิตใจของประชาชน และเร่งการเติบโตของเศรษฐกิจในประเทศ

ใน Act for the Development of Tourism มีการกำหนดนิยามศัพท์เอาไว้ดังต่อไปนี้

1) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง การพัฒนา การก่อสร้างและการบำรุงรักษา ทรัพยากรการท่องเที่ยว การก่อสร้างและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว การให้บริการและอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งนักท่องเที่ยวและที่พัก หรือการให้บริการสำหรับองค์กรของการประชุมระหว่างประเทศและการจัดนิทรรศการหลายชนิด

2) นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่มีส่วนร่วมในการเดินทางและท่องเที่ยว

3) สถานที่ท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่อื่นนอกเหนือจากจุดชมวิวกที่กำหนดซึ่งนักท่องเที่ยวเยี่ยมชม สถานที่ดังกล่าวจะถูกกำหนดอย่างเป็นทางการ โดยหน่วยงานบริหารส่วนกลางภายใต้ปรึกษากับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้อง สถานที่ดังกล่าวจะต้องรวมถึงจุดชมวิวก สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่ทางประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑ์ สถานที่จัดนิทรรศการและสถานที่อื่น ๆ ที่เหมาะสมสำหรับการดู

4) จุดชมวิวกที่กำหนด หมายถึง จุดชมวิวกหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่กำหนด

5) สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาหรือวัฒนธรรม หมายถึง ธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งไม่สามารถสร้างขึ้นใหม่ สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของสัตว์หรือพืชที่ต้องการการดูแลอย่างเข้มงวด หรือการสงวนทางนิเวศวิทยาหรือวัฒนธรรมพิเศษที่แสดงให้เห็น เขตอนุรักษ์สัตว์ป่า

พื้นที่อนุรักษ์ทรัพยากรสำหรับสัตว์น้ำ เขตอนุรักษ์ธรรมชาติพื้นที่ชมวิวดลอดจนสถานที่ทางประวัติศาสตร์และเขตอนุรักษ์ระบบนิเวศในอุทยานแห่งชาติ

6) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและความบันเทิง หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกในจุดชมวิวกำหนดหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวอาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมสันทนาการหรือความบันเทิง

7) กิจการโรงแรมเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง บริษัทที่รับผลกำไรซึ่งดำเนินธุรกิจโรงแรมท่องเที่ยวระหว่างประเทศหรือโรงแรมท่องเที่ยวทั่วไปเพื่อจัดหาที่พักและบริการที่เกี่ยวข้องให้กับนักท่องเที่ยว

8) องค์กรธุรกิจโรงแรม หมายถึง กิจการที่รับผลกำไรนอกเหนือจากธุรกิจประเภทโรงแรมสำหรับนักท่องเที่ยว ที่ให้บริการที่พักแบบรายวันหรือรายสัปดาห์ สำหรับเข้าพักในช่วงเวลาสั้น ๆ และบริการอื่น ๆ และมีการคิดค่าใช้จ่าย

9) โฮมสเตย์ หมายถึง ที่พักที่เป็นส่วนหนึ่งของบ้านที่อยู่อาศัยของครอบครัวและให้นักท่องเที่ยวได้มีประสบการณ์การเดินทางท่องเที่ยวในเชิงลึกซึ่งรวมถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น ภูมิทัศน์ธรรมชาติสภาพแวดล้อมระบบนิเวศทรัพยากรสิ่งแวดล้อม เป้าหมายคือเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวิถีชีวิตท้องถิ่นและทำความรู้จักกับคนในท้องถิ่นรวมถึงเจ้าของโฮมสเตย์

10) บริษัทนำเที่ยว หมายถึง บริษัทที่รับผลกำไรที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานกลางเพื่อจัดตารางการเดินทางและที่พัก ไกด์นำเที่ยว เชื้อตัวเดินทางและยื่นเอกสารการเดินทางและวีซ่าในนามของนักท่องเที่ยว เพื่อให้บริการที่เกี่ยวข้องกับค่าตอบแทน

11) องค์กรเพื่อความบันเทิงในการท่องเที่ยว หมายถึง บริษัทที่รับผลกำไรซึ่งได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานบริหารเพื่อดำเนินการสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความบันเทิงสำหรับนักท่องเที่ยว

12) มัคคุเทศก์ หมายถึง เจ้าหน้าที่บริการที่ดำเนินการรับนักท่องเที่ยวหรือชี้แนะนักท่องเที่ยวในการเดินทาง โดยได้รับค่าตอบแทน

13) ผู้จัดการทัวร์ หมายถึง ผู้ที่ให้บริการแนะนำกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศ โดยได้รับค่าตอบแทน

14) มัคคุเทศก์มืออาชีพ หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพที่ประจำการในหน่วยงานที่มีอำนาจสำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องในเขตสงวนทางนิเวศวิทยาหรือวัฒนธรรมเพื่อสงวนรักษาและคอยแนะนำเกี่ยวกับทรัพยากรทางธรรมชาติธรรมชาติและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ในประเทศ

15) มัคคุเทศก์นำเที่ยวภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผู้นำเที่ยวที่มีเพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมคุณภาพการบริการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ผู้ประกอบอาชีพที่มี

ความสามารถทางภาษาต่างประเทศซึ่งประจำการเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องที่ระบบนิเวศหรือวัฒนธรรมสำรองเพื่ออธิบายทรัพยากรทางธรรมชาติระบบนิเวศและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ในประเทศด้วยภาษาต่างประเทศ

มาตรา 32

มัคคุเทศก์และผู้จัดการทัวร์จะต้องผ่านการทดสอบคุณสมบัติและผ่านการฝึกอบรมจากหน่วยงานบริหารหรือองค์กรที่ได้รับมอบหมายให้ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ

หลังจากได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการจากหน่วยงานกลางแล้ว บุคคลดังกล่าวในวรรคแรกอาจเริ่มประกอบธุรกิจเมื่อได้รับการจ้างงานจากตัวแทนท่องเที่ยวหรือจ้างงานชั่วคราวโดยหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐ

ในกรณีที่มีมัคคุเทศก์หรือผู้จัดการทัวร์ไม่ได้ดำเนินธุรกิจตามลำดับเป็นเวลาสามปีติดต่อกันหลังจากได้รับใบรับรองการฝึกอบรมหรือใบอนุญาตการดำเนินงาน จะสามารถดำเนินธุรกิจได้หลังจากผ่านการฝึกอบรมซ้ำแล้วเสร็จและมีการออกใบอนุญาตการดำเนินการใหม่หรือต่ออายุเท่านั้น

ผู้ที่สำเร็จหลักสูตรการฝึกอบรมที่จัดขึ้นโดยหน่วยงานบริหารส่วนกลางหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องภายใต้คณะกรรมการผ่านการทดสอบคุณสมบัติและได้รับใบอนุญาตการดำเนินงานก่อนที่การแก้ไขวรรคแรกของบทความนี้มีผลบังคับใช้อาจดำเนินการต่อได้ไม่ว่าจะเป็นพนักงานการเดินทาง หน่วยงานหรือเป็นลูกจ้างชั่วคราวของหน่วยงานและองค์กรของรัฐ

มาตรา 58

มัคคุเทศก์ ผู้จัดการทัวร์หรือบุคคลที่ถูกว่าจ้างโดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวฝ่าฝืนคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องเสียเงินค่าปรับเป็นเงินจำนวนระหว่าง 3,000 ถึง 15,000 ดอลลาร์ได้ทุกวัน แต่หากว่าการกระทำความผิดดังกล่าวนั้นร้ายแรงอาจจะถูกสั่งให้ระงับการดำเนินการตามระยะเวลาที่กำหนดหรืออาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตการดำเนินการได้

จากมาตราดังกล่าวการที่จะขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ของสาธารณรัฐได้ในวันนั้นจะต้องผ่านการทดสอบการเป็นมัคคุเทศก์เสียก่อน ซึ่งผู้ที่ผ่านการทดสอบก็จะสามารถได้รับใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์ได้

3.2.5 สหพันธรัฐมาเลเซีย

สหพันธรัฐมาเลเซียได้มีการตรากฎหมายอันเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไว้ใน Tourism Industry Act 1992 ซึ่งได้มีการระบุเกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์ไว้ดังนี้

มาตรา 21

- (1) ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นมัคคุเทศก์เว้นแต่จะได้รับอนุญาตให้เป็นผู้มัคคุเทศก์ได้

(2) ผู้ใดฝ่าฝืนตาม (1) จะต้องมีความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกินเจ็ดพันริงกิต หรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีที่ทำความผิดอย่างต่อเนื่อง ต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินห้าร้อยริงกิตต่อวันที่กระทำความผิดต่อไป

มาตรานี้ระบุว่า การที่จะเป็นมัคคุเทศก์จะต้องมีใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์เท่านั้น ซึ่งหากว่าผู้ใดไม่ทำตามหรือฝ่าฝืนก็จะมีโทษที่ต้องรับตามกฎหมาย

มาตรา 23

(1) การขอใบอนุญาตใด ๆ ตามส่วนนี้ให้ทำเป็นหนังสือถึงคณะกรรมการตามแบบที่กำหนดและจะต้องมีหรือพร้อมด้วยข้อมูลและเอกสารดังกล่าวตามที่กำหนด

(2) ห้ามมิให้บุคคลใดขอรับใบอนุญาตภายใต้ส่วนนี้เว้นแต่

(a) ผ่านหลักสูตรหรือหลักสูตรการฝึกอบรมและผ่านการทดสอบความสามารถที่ดำเนินการโดยผู้บัญชาการหรือหน่วยงานใด ๆ ที่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้บัญชาการ เพื่อดำเนินการฝึกอบรมและทดสอบความชำนาญสำหรับมัคคุเทศก์

(b) เข้าอบรมตามหลักสูตรอื่นใดที่คณะกรรมการรับรองว่าเทียบเท่ากับหลักสูตรที่อ้างถึงในวรรค (a) หรือ

(c) ปรากฏต่อคณะกรรมการว่าลักษณะ คุณสมบัติและประสบการณ์ของบุคคลดังกล่าว มีความสามารถที่จะเป็นมัคคุเทศก์

มาตรานี้เขียนถึงการจะขอรับใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์จะต้องทำตามขั้นตอนที่กำหนด โดยการไปขอจะต้องมีเอกสารตามที่กำหนด แต่ในการขอใบอนุญาตดังกล่าวนั้นจะต้องปรากฏว่าผู้นั้นจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด เช่น ได้ผ่านหลักสูตรฝึกอบรมมาแล้วถึงจะมาขอรับใบอนุญาตได้ เป็นต้น

มาตรา 24

(1) เมื่อได้รับคำขอตามอนุมาตรา 23 (1) ให้คณะกรรมการพิจารณาคำขอและพิจารณาในความเหมาะสมของผู้ยื่นคำขอและเมื่อผู้ยื่นคำขอชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดแล้วให้อนุญาตโดยมีเงื่อนไขหรือไม่ก็ได้

(2) ให้กรรมการกรอกชื่อบุคคลทุกคนที่ได้รับใบอนุญาตตามอนุมาตรา (1) ลงในทะเบียนและออกบัตรอนุญาตให้แก่บุคคลนั้นตามแบบที่กำหนด

(3) กรรมการอาจปฏิเสธไม่ให้ใบอนุญาตใด ๆ ต่อบุคคลใด โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ทราบ

(4) ในกรณีที่คณะกรรมการปฏิเสธที่จะให้ใบอนุญาต ให้แจ้งการปฏิเสธเป็นหนังสือให้ผู้ขอทราบในทันที

มาตรา 25

ใบอนุญาตที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการตามส่วนนี้เว้นแต่จะถูกเพิกถอนก่อนเวลาให้มีอายุไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาต

มาตรา 26

(1) บัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ที่ออกให้กับมัคคุเทศก์ที่มีใบอนุญาตตามมาตรา 24 (2)

(a) จะต้องสวมใส่อย่างชัดเจนเมื่อปฏิบัติหน้าที่นำเที่ยวหรือเมื่อเข้าร่วมหลักสูตรใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 27

(b) จะต้องไม่สวมใส่โดยบุคคลอื่นนอกจากบุคคลที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

(2) ผู้ใดฝ่าฝืนตามมาตรา (1) จะมีความผิดฐานกระทำความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันริงกิตหรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรานี้เป็นการบอกไว้ว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องติดบัตรประจำตัวไว้ตลอดเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ และต้องไม่นำให้ผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สวมใส่ หากฝ่าฝืนต้องรับโทษตามกฎหมาย

มาตรา 27

(1) มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องเข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มเติมและผ่านการทดสอบความสามารถเพิ่มเติมสำหรับมัคคุเทศก์ตามที่กำหนด

(2) ต้องสวมชุดรูปแบบมาตรฐานตามที่กำหนดในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่หรือนำเที่ยว

(3) มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณมาตรฐานตามที่กำหนด

มาตรานี้กล่าวว่า เมื่อได้รับใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์แล้ว ผู้ที่ได้รับใบอนุญาต จะต้องเข้าอบรมเพิ่มเติมตามหลักสูตรที่ถูกกำหนดเอาไว้ และปฏิบัติตามข้อระเบียบต่าง ๆ เช่น ต้องสวมชุดเครื่องแบบ หรือต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณของมัคคุเทศก์

มาตรา 28

(1) หากมัคคุเทศก์ที่มีใบอนุญาต

(a) ได้ทำการบิดเบือนความจริงหรือไม่ได้เปิดเผยข้อเท็จจริงใด ๆ ในขณะที่ยื่นขอใบอนุญาตและการบิดเบือนความจริงหรือการไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวอันจะส่งผลกระทบต่อผู้ที่ให้ใบอนุญาตคนผู้นั้นเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา 24

(b) ไม่สามารถเข้าร่วมหรือสำเร็จหลักสูตรการฝึกอบรมเพิ่มเติมดังกล่าวหรือผ่านการทดสอบความสามารถเพิ่มเติมตามที่อาจจำเป็นต้องเข้าร่วม

(c) ไม่สวมบัตรอนุญาตหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นสวมบัตรอนุญาตโดยฝ่าฝืนตามที่กำหนดในมาตรา 26

(d) ได้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(e) ฝ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ ของใบอนุญาตของเขาที่กำหนดไว้ภายใต้อนุมาตรา 24 (1) หรือจรรยาบรรณที่อ้างถึงในอนุมาตรา 27 (3)

(f) ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ด้วยเหตุแห่งความเจ็บป่วย

(g) ไม่ได้ทำหน้าที่ของมัคคุเทศก์เป็นเวลาต่อเนื่องเป็นเวลาหกเดือน หรือ

(h) ถูกตัดสินว่ามีความผิดเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ การฉ้อโกงหรือปัญหาทางศีลธรรม กรรมการอาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 24 และเรียกคืนใบอนุญาตในระยะเวลาที่กำหนดหรือเพิกถอนใบอนุญาตและลบชื่อมัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์จากระบบทะเบียนหรือปฏิเสธที่จะต่ออายุใบอนุญาตให้มัคคุเทศก์ที่ใบอนุญาตหมดอายุ

ห้ามมิให้กรรมการจะระงับ เพิกถอน หรือปฏิเสธที่จะต่ออายุใบอนุญาตของมัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตไม่ว่าในกรณีใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค (a) ถึง (g) โดยไม่ได้ให้โอกาสมัคคุเทศก์รายดังกล่าวชี้แจงก่อน

(2) ในกรณีที่คณะกรรมการระงับเพิกถอนหรือปฏิเสธที่จะต่ออายุใบอนุญาตเขาจะต้องแจ้งให้มัคคุเทศก์ที่เกี่ยวข้องทราบเป็นลายลักษณ์อักษรในทันที

มาตรานี้เป็นการระบุว่าหากผู้ที่ได้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่กำหนดไว้ คณะกรรมการผู้ออกใบอนุญาตมีอำนาจที่จะเพิกถอนใบอนุญาตหรือปฏิเสธที่จะให้ต่อใบอนุญาตได้

มาตรา 29

(1) มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตซึ่งถูกระงับใบอนุญาตตามมาตรา 28 จะต้องไม่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ในระหว่างช่วงเวลาที่ถูกระงับ

(2) มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตจะต้องยุติการทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ทันทีไม่ว่าในกรณีใด ๆ

(3) มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตทุกคนที่ยังไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตหรือถูกเพิกถอนตามมาตรา 28 จะต้องคืนใบอนุญาตให้แก่คณะกรรมการภายใต้บังคับมาตรา 30 ไม่เกินสิบสี่วันนับแต่วันที่ได้มีการแจ้งให้มัคคุเทศก์ผู้นั้นทราบเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะต่ออายุหรือการเพิกถอนใบอนุญาต

(4) ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรานี้จะต้องมีความผิดและต้องระวางโทษปรับไม่เกินเจ็ดพันริงกิตหรือจำคุกไม่เกินสองปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

การที่จะขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ในสหพันธรัฐมาเลเซีย นั้น ผู้ที่ต้องการจะเป็นมัคคุเทศก์จะต้องทำการขออนุญาตจากคณะกรรมการเท่านั้น โดยการจะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้นั้นจะต้องผ่านการอบรมตามที่กฎหมายกำหนดมาก่อน และจะต้องปรากฏว่าผู้นั้น

มีทักษะเพียงพอในการที่จะประกอบอาชีพเป็นมัคคุเทศก์ได้ โดยหลังจากที่ได้รับใบอนุญาตมัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องเข้าอบรมเพิ่มเติมและต้องผ่านการอบรมดังกล่าวด้วยจึงจะสามารถทำหน้าที่มัคคุเทศก์ได้

ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ได้นั้นต้องปรากฏว่าในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ของผู้นั้นยังอยู่ในอายุของการใช้งานหรือไม่ได้โดนระงับก่อนเวลา